

A Kis Daczos. (lásd 398. 1.)

HOPÁGO LÁBA.

— Mese. —

(Folytatás.)

II.

OPÁGO eddig még nem látszott észrevenni a fiukat, mert csak lába után nézegett szét.

„Gondoltam valamit, fiuk!” szolt hirtelen Ferkó. „Látjátok azt a kis sziklát ott a tengerben? Én majd oda uszom, oda irányzom a szörnyeteg figyelmét s ti azalatt eluszhattok a másik szigetre.”

„Persze! Hiszen így téged bizonyosan széttép a szörnyeteg,” szolt egyik fiu.

„Amugy pedig mindnyájunkat. Hát csak rajta, szaporán!”

Ezzel Ferkó, nem vesztegetvén tovább az időt, beleugrott a vízbe s egy darabig uszott a nélkül, hogy Hopágo észrevette volna. Mikor már közel volt a sziklához, hirtelen kiáltozni kezdett, kezeit nyujtogatá s Hopágo csakhamar észrevette, hogy ott olyan tengerész-fiu van, a milyenre ő már régen éhezik; elfelejté lábát és gyorsan uszott Ferkó után, épen hátat fordítva a többi fiuknak, kik ekképen baj nélkül elmenekültek a másik szigetre.

Ferkó elérte a sziklát még mielőtt Hopágo utólérte volna; a szikla nagyon meredek volt, de az

ilyen matrózgyerekek igen ügyesen tudnak mászni s Ferkó ügygyel-bajjal mégis kijutott a vízből és gyorsan fölmászott a szirtre; alig ért föl, már ott volt Hopágo és körülük uszkált, igyekezték szintén fölkapaszkodni; de hiába, lába nem volt és karjaival akármit igyekezett is megfogózni, mindig visszaesett s dühtől tajtékozva uszkált körül. Ferkó pedig hamar észrevette ezt.

„No, Hopi pajtás, hát nem jössz utánam? Jöszte nó! Én jó kövér matrózgyerek vagyok, jó leszek ebédre, jöszte, fogj meg!” szolt Ferkó s nagyot kaczagott, mire a szörnyeteg még dühösebb lett. Ferkó még egy ideig boszantgatá, aztán följebb mászott a sziklára, hogy kissé körülnézzen. Egy kis barlangra akadt és belenézett — s mit látott benne? Ott feküdt Hopágo lába, melyet a pajkos vizi tündérek ide rejtettek. Ferkó nagyon megörült ennek, mert még inkább boszanthatta a szörnyeteket; fölkapta a lábat, visszament a partra s mutogatva a lábat, oda kiállt Hopágonak:

„Hopi, éhes vagy? Itt volna ám jó ebéd, nézz csak ide.”

„Hah!” bögé Hopágo, „hisz az az én lábam!”

„A te lábad? Oh te szegény ördög! És csak ez az egy lábad van? Az nagy baj rád nézve, mert ezt én megeszem.”

Hopágo csakugy hempergett a vízben tehetetlen dühében.

„Add vissza rögtön a lábamat!”

orditá. „Zsollak, l

„Okofogsz; cösszemorzjó ropogó

„Add és add vaj neked

„Vissde nem te is, hát megegyem

És lábat Hop hova leg próbált tentően mindig vis azonban szolt:

„Megbánok én alá merül kánykisass

„Kedjőjj ham orrodát. it

Figli sietséggel kötélorrát déreitől, után.

Ferkó eleinte ne csak neve látta, ho Mikor ug

orditá. „Add vissza, mert összemorzsolak, ha megfoglak.“

„Okosan mondtad, hogy ha megfogsz; csakhogy én előbb fogom összemorzsolni a te lábodat; igen jó ropogós sült lesz. Haha!“

„Add ide a lábomat! Jer ide és add vissza a lábomat, különben jaj neked!“ bögé Hopágo.

„Visszaadjam? Igazán? Sajnálom, de nem tehetem, éhes vagyok magam is, hát már csak engedj meg, hogy megegyem.“

És Ferkó kaczagva lógatta a lábát Hopágo felé, ki nem tudta, hova legyen dühében. Még egyszer próbált fölmászni a sziklára s rettentően bögött és ordított; de hiába, mindig visszaesett a vízbe. Egyszerre azonban elcsendesült és fenyegetően szólt:

„Megállj, semmirevaló, majd elbánok én veled!“ aztán hirtelen víz alá merült és gyorsan Figli boszorkánykisasszonyhoz uszott.

„Kedves rokon,“ szólt ehhez, „jőjj hamar, segíts rajtam; tedd föl orrodát, itt van, tedd föl hamar.“

Figli látván Hopágo baját, nagy sietséggel helyreillesztette száz öles kötélorrát és követve szolgáló tündéreitől, gyorsan uszott Hopágo után.

Ferkó látta, mint közelednek s eleinte nem tudta mire vélje, azért csak nevetett rajtok. De nem sokára látta, hogy bizony itt baj készül. Mikor ugyanis a sziklához értek a

szörnyetegek, Hopágo így szólt Figlihez:

„Nézd, ott ül a semmirevaló, ott ül és gunyol, kezében van a lábam. Göngyölítsd ki orrodát, kedves rokon és fogd meg, húzd le ide, hadd egyem meg. Majd megtanítom én, hogy kell lábamat ellopni!“

„Mindjárt meglesz,“ szólt Figli és elkezdé kigöngyölni orrát. És az orr mindig hosszabb, mindig hosszabb lett és mindig közelebb jutott Ferkóhoz. Az orr végén pedig egy nagy horog volt és Ferkónak kezdett nem tetszeni a dolog, midőn a horgos orr mindinkább közel jutott hozzá. Kapaszkodott Ferkó magasabbra, föl egészen a szikla legtetejére, de hiába néhány percz múlva odáig is elnyult Figli orra. Ferkó ugyancsak szepeggett, mert most már nem volt hova bujnia s így várta szépen csendesén, mi fog vele történni; az orr pedig egészen közel volt s a horgos vége épen belefogózott Ferkó derekába.

„Ahá! Meg vagy! Ugy-e no!“ orditá Hopágo nagy diadallal.

Hanem ugyane perczben Ferkó, látván hogy mindjárt vége lesz, ha nem próbál valamit, kétségbeesetten mindkét kezével megragadta az orrot és kezdte húzni és csavarni.

„Jaj! Jaj az orrom!“ kiáltott Figli. „Fogjátok meg az orromat! Hopágo, fogd meg, mert leesik!“

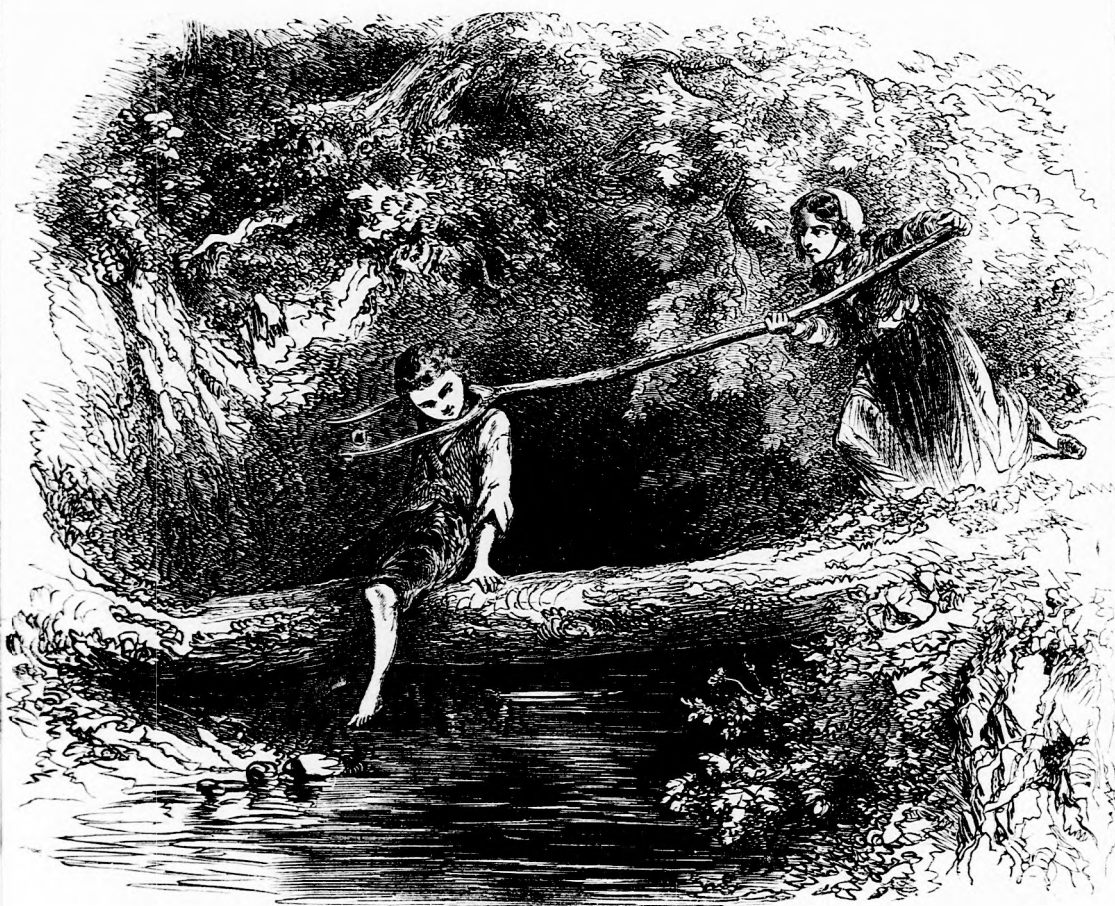
És a következő pillanatban az orr Ferkó kezében maradt. Figli tudniillik otthon nagy sietségében rosszul illesztette föl s így Ferkó

erős huzására az orr levált helyéről. Kaczagva huzta föl Ferkó magához az új zsákmányt és Hopágo lába köré tekergeté, mialatt Figli elájult és szolgáló tünderei által szomoruan hazavitetett. Hopágo pedig örjögő

dühben hempergett a szikla körül és magasra csapkodta a vizet.

„No, Hopi pajtás,“ kiáltá Ferkó, „hát egyél már meg! Csak rajta no!“

„Várj csak, várj!“ bögé Hopágo.

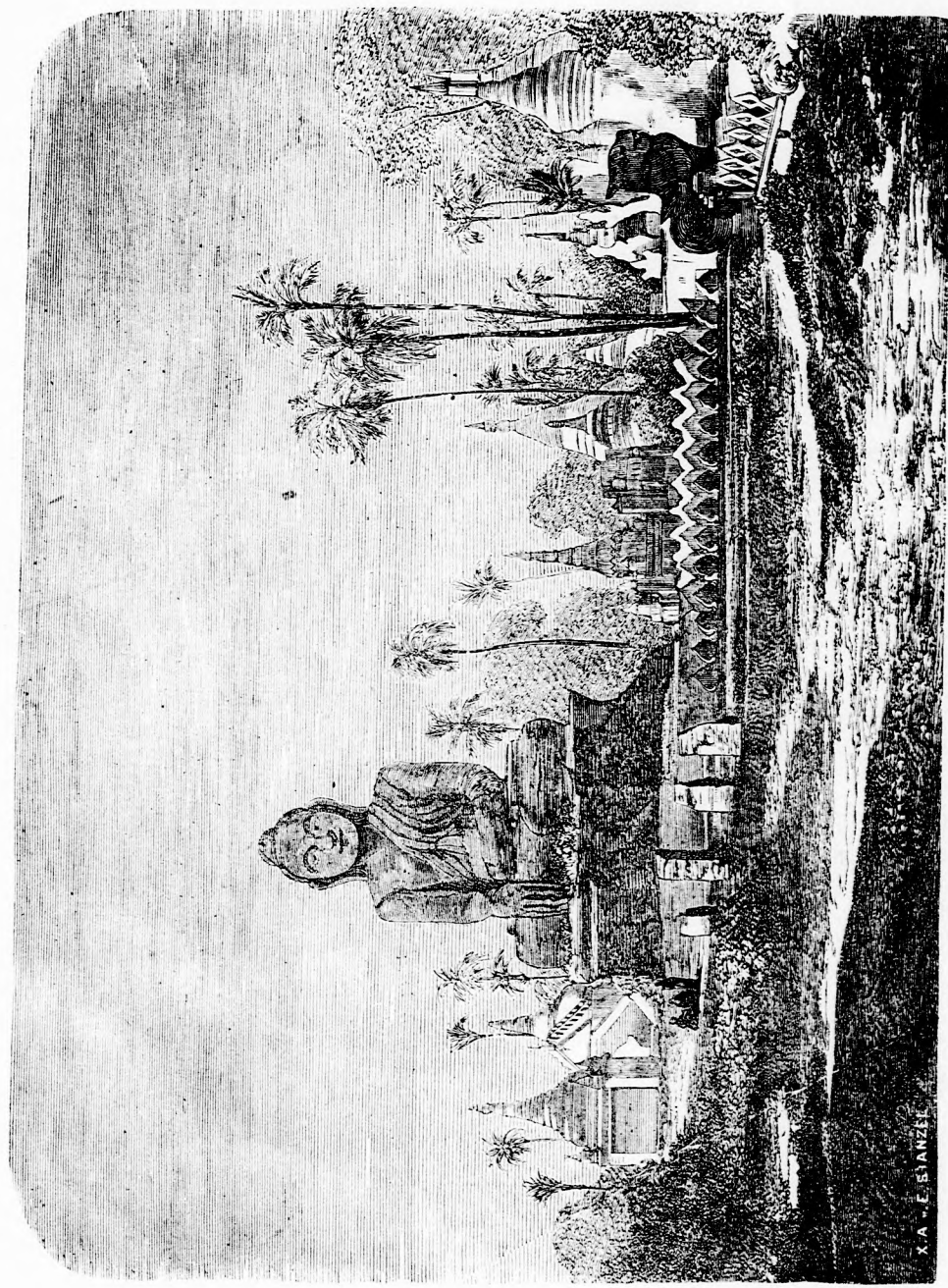
PETIKE ÉS JUCZIKA. (lásd 394. l.)

„Kezeimbe kaplak még én! A lábat is, az orrot is! Ez szörnyőség! De megállj csak, még van segítség!“

És ismét eltűnt a víz alatt és

egyenesen a tenger vén boszorkányához sietett, kinek hatalma rettenetes volt.

(Vége következik.)

KIRÁLYI PALOTA UMERAPURÁBAN. (lásd 398. l.)

AZ IGAZI SZÉPSEG.

Tinka, megvallva az igazat, bizony nem volt szép leány. Ő ezt maga is tudta és kiállhatlan durezása által még esunyábbá tette magát. Nem tudta elfojtani bosszúságát, ha más leányokat dicséretet hallott, és azt hitte, csak azért kapnak mások dicséretet, mert szebbek mint ő. Pedig arcát kivéve Tinka csinos természetű leányka volt s kivált gesztenye színű haját akarki megirigyelhette volna; de Tinka nem fordított gondot magára s mert nem volt olyan szép, mint a szomszédék Mariskája, elhanyagolta öltözékét, lomposan, borzasan járt, mindig durezás és haragos volt, úgy hogy senki sem szerette.

Kisebb korában sokat játszadozott a molnárék fiával, Pistával s ezzel még legjobb barátságban élt; de egyszer, midőn Pista rá akarta beszélni, hogy ne legyen oly durezás, oly haragos, mert így serki sem fogja szeretni, Tinka mérgesen azzal felelt, hogy ugy-e bizony a szomszédék Mariskájának nem merne így beszélni?

„Nem bizony, mert Mariska nyájas és jószívű, nincs rá szüksége, hogy ilyen tanácsot adjak neki,“ szolt Pista.

„Persze, mert ő szép, hát ő töle minden jó, minden szép.“ felelt Tinka bosszusan. „Ha én szép volnék, én is tetszeném mindenkinek, hanem mert csunya vagyok, hát kiállhatatlan, rosz, gonosz vagyok!“

Pista megharagudott e szavakra és röviden csak ennyit felelt:

„Nem bizony, Tinka, te nem léssz soha oly kedves oly jó, mint Mariska; már látom, én sem állhatom tovább durezásságot, maradj magadnak.“ S ezzel hátat fordított neki.

Tinka haza szaladt és a tükörhöz sietett és látta ebben saját arcát, melyet a dacz, harag, bosszúság egészen eltorzított. Kétségbeesve önmaga fölött, sirva feküdt le és egész éjjel alig tudott aludni.

Másnap reggel, — épen vasárnap volt, — korán akart fölkelni; hogy a kertek alatt lévő kuthoz, hova a leányok vizért szoktak volt járni, hamarabb jusson, s a többi leányoknál s ne találkozzék ezekkel. De úgy látta, hogy bizony kissé elaludt, mert egy csapat leány már teli kancsóval vig dalolás közt visszafelé jött a kuttól. Velök volt Pista is és Tinka nagy bosszúságára épen Mariska korsóját vitte. Tinka visszahúzódott a kapu alá, hogy ne lássák őt; a kapu alatt játszott épen kis testvére, ki midőn látta, hogy néneje a kutra készül, utána kiáltott, hogy hozzon neki onnan azokból a szép gömbölyű fehér kövecskékből; de Tinka már korán reggel durezás volt s azt felelte, kérje inkább a szomszéd Mariskát, hiszen azt jobban szereti ugysis.

„Te csunya Tinka!“ szolt neheztelve a kis fiu.

Tinka érezte, hogy roszat tett,

de nem
ismerni
nyának
azért f
Szomor
miután
egy fat
maga e
igen ig
ban cs
igen b
emberek
boszork
állt. T
akar?

„É
asszony
neked
szomor

„É
könyez
ség-e,
én vag

„N
igaz; d
ha még
magad

„M
dent, m
retnéne

„N
teszed,
biztosít
jobban
mint al
ban.“

„O
„Te
mától f

de nem akarta maga előtt sem beismerni. Hiszen ez a kis fiu is csúnyának nevezte, — és így mindenki azért fordul el tőle, mert csunya. Szomoruan ballagott a kuthoz s miután korszóját megmeritette, leült egy fatörzsre és busongott. Egyszerre maga előtt látja Erzsók nénit, egy igen igen öreg asszonyt, ki a faluban csendes elvonultságban élt és igen bölcs hirben állott; a babonás emberek azt is beszélték róla, hogy boszorkány mesterségekhez ért. Megállt. Tinka durzásan kérdezte, mit akar?

„Én semmit,“ felelt az öreg asszony nyájasan, „de úgy látom, neked van valami bajod, mert nagyon szomorú arcot vágysz.“

„És nines-e rá okom?“ szólt Tinka könyezve. „Nem elég szerencsétlenség-e, ha valaki olyan csunya mint én vagyok?“

„No, hiszen szép nem vagy, az igaz; de nem is vagy olyan rut, és ha mégis mindenki csúnyának nevez, magad vagy az oka.“

„Magam? Oh! hiszen én mindent, mindent megtennék, csak szeretnének az emberek egy kissé!“

„Nós, ha megigéred, hogy megteszed, a mit én mondok, akkor biztosítalak, hogy rövid idő alatt jobban fog szeretni téged mindenki, mint akármely más leányt a faluban.“

„Oh! igérem, igérem!“

„Tehát először: nem szabad mától fogva egy esztendeig soha dur-

zálás arcot vágnod, sem durva szóval illetned társaidat, vagy bárkit is; hanem szivesnek kell lenned mindenki iránt; másodsor, gondosan rendben kell tartanod öltözékedet, szépen fésülni hajadat és szinte ragyogni a tisztaságtól és csinosaságtól; harmadsor, egy esztendeig nem szabad tükörbe nézned. Mához egy esztendőre én megint itt leszek, akkor jöjj ide és mondd meg, használt-e a szer?“

Ezzel az öreg asszony gyorsan eltűnt és Tinka egy ideig gondolkozva állt, — azt sem tudta, álmódott-e? vagy csakugyan Erzsók néni-vel beszélt. „Mindegy, megpróbálom; kissé nehéz lesz ugyan . . . mindig nyájasnak lenni, . . . szivességeket tenni . . . csinosan öltözni . . . és tükörbe nem nézni . . . ezeket mondotta . . . nehéz, de megkísértem.“

Fölkapta korszóját s elindult haza, de eszébe jutott, mire kérte kis testvére, — rögtön visszafordult s néhány szép fehér gömbölyű kövecskét szedett össze kötényébe és otthon átadta kis öcsésének, ki roppantul megörült és elnevezte őt az ő „kedves szép Tinka“ nővéreinek. Anyja kissé haragudott, hogy oly soká volt oda vizért; máskor Tinka durzásan szokott válaszolni, most eszében tartotta a jó tanácsot és szeliden bocsánatot kért, igérvé, hogy máskor majd sietni fog. — Aztán a kis szobába ment s hogy ne is lássa többé csunya arcát, rögtön a fal

(Folytatás a 394. lapon.)

VIRÁGÁRUS KIS LEÁNYOK. (lásd 398. 1)

KIS LIBÁK. (lásd 399 l.)

(Folytatás a 391. laphoz.)

felé fordítá a tükröt s e nélkül igyekezett mentül csinosabban felöltözni.

E naptól kezdve Tinka egészen új életet élt. Mindig csinosan tisztán volt öltözve, nyájasan beszélt, szivességeket tett mindenkivel s alig mult néhány hét, már ugy szerették őt mindenütt, hogy szinte maga is csodálkozott; meghívták minden játékhoz s a ki csak megismerte őt, dicséretekkel halmozta.

Visszatért hozzá régi kedves játszótársa Pista is és egyenesen megmondta neki, hogy most már jobban szereti őt, mint a szomszédék Mariskáját.

„De hát megváltozott-e arczom?“ kérdé Tinka, ki már hónapok óta nem nézett tükörbe.

„Meg bizony! Most egészen megszépült.“

Tinka boldog volt s mikor szemei az örömtől ragyogtak s arczán mosoly vomult el, igazán nem is volt olyan csunya, mint azelőtt.

Az egy év lefolyt s a kitüzött napon Tinka kiment a kuthoz. Az öreg Erzsók néni már ott állott s Tinka örömkönyeket sirva borult nyakába és összevissza csókolta.

„Nos, kedves leányom, hát beteljesedett-e, a mit mondtam?“

• „Oh igen! igen! Örökké hálás leszek érte!“ felelt Tinka.

„Csak magadnak köszönheted a változást. Gondolkoztál-e a fölött, hogy mért szeretnek most mindazok,

kiik hajdan nem állhattak s mért vagy most boldog? Azt hiszed, hogy ebben valami boszorkányság van?“ kérdé Erzsók néni.

„Oh nem! nem! Azt hiszem, hogy most már tudom, mi volt a bajom. Azelőtt azt hittem, hogy csunyaságom a hibám, pedig hát a durzásság, rossz akarat, neveletlenség volt az, a miért az emberek kerültek. Eleinte azt hittem, hogy kedves néni valami boszorkányság által széppé teszi arczomat; de most átláttam, hogy alkalmasint más által vitt a jó utra, jó tanácsa által, melyet igyekeztem követni. Egy eszten-deje nem néztem tükörbe s nem tudom, milyen vagyok de most már nem is bánom.“

Erzsók néni egy kis tükröt vett elő és Tinka elé tartá; ez bele nézett és mosolygva szólt:

„Bizony, arczom most sem sokkal szebb mint tavaly volt; de én ezzel nem törődöm, mert most már tudom, hogy az emberek nem a szép arczért szeretnek, hanem azért, ha valaki nyájas, szives, illedelmes.“

„Ugy van, kedves leányom; a szép magaviselet, a szép cselekedet az igazi szépség,“ mondá Erzsók néni, s Tinka ezt jól megörzé emlékében és boldogul élte életét.

PETIKE ÉS JUCZIKA.

(Képpel a 388. l.)

Közel a faluhoz volt egy árnyas erdőeske, s ezen hűvös kis patak folydogált keresztül; a patakon pedig

kidőlt
hidon
faluban

F
zán fél
nagy b
járt; I
távolak
mely ő
gette.

M
patak
és lova
arra m
ki a m
villával
jól tud
kájától
kossága
volna l

H
aztán a
tolta és

Fél
uttal l
szarvat
a bika
felöklel

„A
és bum

Ez
hanem
ugyan a
mély s
más baj
a széna
pedig a
nem vo
egyensu
re; beü
hétig is
ményein

kidőlt vén fa képezte a hidat, e hidon pedig egy kis fiu ült, a kit a faluban „félénk“ Petinek neveztek.

Félénknek nevezték azért, mert igazán félénk volt: de különösen félt a nagy bikától, mely a falu csordájával járt; Peti nagyon szerette, ha mentül távolabb mehet e veszedelmes állattól mely őt egyszer már csunyán megkergette.

Midőn tehát Peti most ott ült a patak fölött keresztben fekvő fátörzsön és lovagolást játszott, történt, hogy épen arra ment Juczika, egy pajkos leány, ki a mezőn szénát takarított s a nagy villával válán hazafelé ballagott. Juczika jól tudta, mennyire fél Peti a falu bikájától s mikor most ott látta ülni, pajkossága azt sugta neki, hogy jó tréfa volna Petit megijeszteni.

Hátulról csöndesen odalopózott tehát, aztán a nagy villát hirtelen Peti nyakába tolt és tompa hangon bögé: „Mú—ú!“

Félénk Peti hallván a bögést és egy uttal látván feje két oldalán két hegyes szarvat megjelenni, szentül hitte, hogy a bika van háta mögött s most mindjárt felökleli.

„A bika! Jaj jaj!“ ordítá rémulten és bum! lebukott a fáról a patakba.

Ez bizony rossz tréfa volt Juczitól, hanem meg is adta az árát. Peti leesett ugyan a vízbe, de a patak nem volt mély s így az ijedtségen kívül Petinek más baja nem esett. De Juczika, midőn a szénavillát Peti nyakának feszíté, ez pedig a vízbe bukott s így a villának nem volt mibe fogózni, — elveszté az egyensúlyt s orra bukott, épen a fátörzsre: beütötte orrát és homlokát s három hétig is hordta a rossz tréfa következményeinek nyomát.

AZ IZGÁGA CZICZA, A PAJKOS PAPAGÁLY ÉS AZ INTÓ KUTYA.

(Képpel a 400. l.)

Vizmedenceze a falon,
Mosni a kezét.
Csapját ha megfordítod
Kapsz elég vizet.
De sem czicza, sem kajdács,
Hol a nyitja, nem tudják.

A papagály dőre volt
S kába a czicza.
A medencezét lökdösik
S kérdezik: Mi a?
No no: ezirmos, papagály
Sokat ott ne kapargálj!

Nézi Kaczor, a kutya:
Mit művelnek ott?
S inti őket: hé komék
Baj lesz ám legott!
A medenceze fölfordul,
S vize mind rátok csordul!

A papagály, s a czicza
Rá sem hederít.
Annak, hogy mi van belül,
Ejtenék szerit.
Vizsgálják a medencezét:
Üres bádóg, nem egyéb!

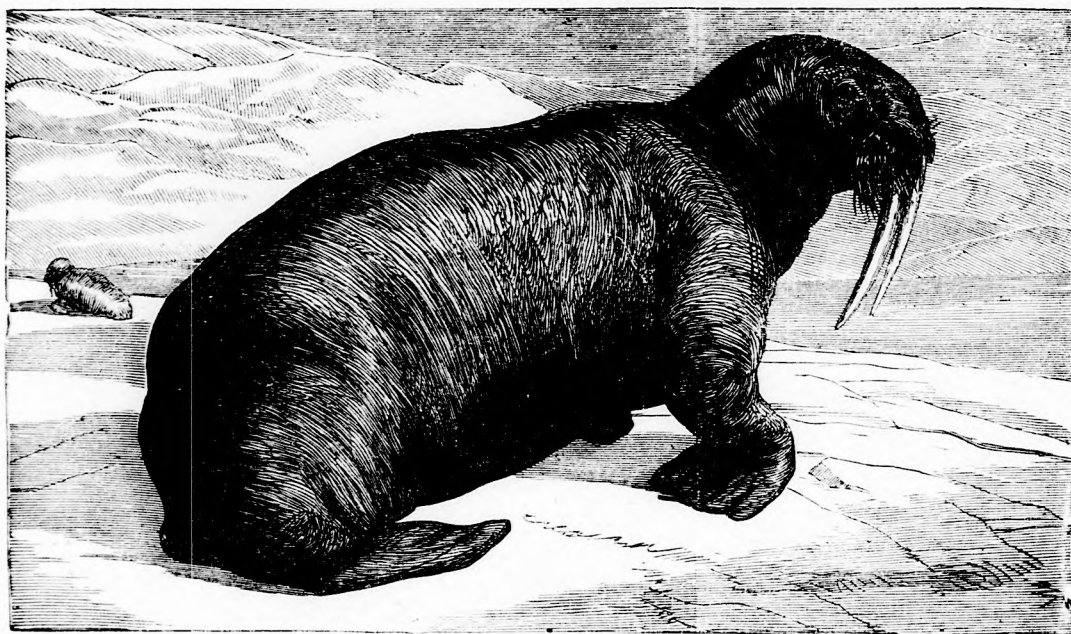
Egyszerre csak, pif, paf, puf!
Fordul födele!
S a medencezébül a viz
Szakad földre le.
Kajdács-szárny és czicza-fark
Csepeg, csorog mint a csap!

És ekkor a böles Kaczor
Szól nagy okosan:
Igy van ez, ki botorul
A bajba rohan.
S kinek vére tulheves,
Megtalálja, mit keres.

A ROZMÁR.

A ROZMÁR, nagy tengeri ló, formátlan ügyetlen nagy állat, mely a hideg sarkvidéken tanyáz. Kicsiny feje, kurta, uszásra alkalmas lába és két óriási foga, van, mint képnünk mutatja. Gyakran 15 — 16 láb hosszúra megnő, bőre sűrű, rövid szőrrel van benőve s a bőr alatt vastag szalonnaréteg található.

Ekképpen rozmár barátunk jól föl van öltözve, — de szüksége is van reá, mert örökké hideg vízben és jégtáblákon él, a hol nincs sem kályha, sem puha ágy. Hosszu agyarái hatalmas fegyverül szolgálnak neki a vadászok ellen, mert ama hideg vidék lakói, a szerencsétlen eszkimók, folyvást üldözik. Zsirját az eszkimók ital gyanánt iszszák, két nagy

agyarát pedig eladják és ebből aztán mindenféle szép esontmű készül.

A rozmár csoportosan él és nagyon ragaszkodik kicsinyeihez; az embert nem támadja meg, de ha bántják, erősen védelmezi magát.

Ha az eszkimók egy rozmárt megfogtak, nagy örömmel viszik haza; az egész falu összegyűl, a zsákmányt szétzabdadják és mindenki hazaviszi a maga

részét. A nők megsütik vagy megfőzik és a lakoma ugy történik, hogy a gazda megfogja a husdarabot és leharap belőle annyit, a mennyi szájába fér; aztán tovább adja; a többiek is mind beleharapnak s így jár a hus körül, míg el nem fogy. Hanem azután megint hosszú bőjt következik, mert nem mindennap sikerül egy-egy rozmárt fogni.

ZSUZSI, MARCZI, PETÁK

vagy a kecske s két gidája.

Zsuzsi egykor a fűzesbe
Ment kaszálni füvecskét.
Vitte magával a Marczit
A Petákot s a kecskét

A kecskének két gidája
Ugrándozott nagyvigan.
Kiváncsik is voltak, hogy a
Kis kosárban, vajh, mi van?

Majd megtudakolja anyjuk —
És bökdöse Zsuzsikát.
„Ej maradjass, vén gedája,
Majd lefülel a Peták!”

A vén kecske nem tágitott,
Zsuzsit folyvást megböki
Ugy hogy a füves kosárkát
Kezéből majd kilöki.

„Ej, gézengúz, vén szakálás!
Soha ilyen vad gedát!
Ucczu fogd meg!” mondja Marcsi
„Fogd meg, kis kutyám, Peták!”

Peták ráront a kecskére
S farkába kapaszkodik.
Marcsi a szakállát fogja:
A három dulakodik.

Kapálódzik a vén geda
Mekeg, makog mérgesen,
És nyakában a kolompot
Félreveri rémesen.

De a Marcsi kemény legény,
S Peták — bár eb — sem kutya.
Ketten fogják, és a kis lány
Kosarával elfuta.

Csak midőn már a házban volt
Szabadult a kecske ki.
Majd ezentul szelidebb lesz,
Zsuzsit meg nem lökdösi.

KIRÁLYI PALOTA UMERAPU- RÁBAN.

(Képpel a 389. l.)

Messze Ázsiában fekszik a 12.000 négyszögmértföld területű Ava királyság, melynek fővárosa Umerapura. Ezen ősrégi városban fekszik az ottani nép felfogása szerint nagyszerű királyi palota, melyet képünk mutat. E palota nagyon régi és számos külön épületből áll, melyek tetői czukorsüveghez hasonlítanak. A közepén áll pedig egy óriási bálvány-szobor, több mint száz láb magas, széles szájjal, nagy szemekkel, ügyetlenül guggolva. Az avai nép roppant hatalmasnak tartja e bálványt és messze földről hozzá zarándokol imádkozni.

A KIS DACZOS.

(Képpel a czimlapon.)

A kis Feri daczos, makaes,
Mindig duzzog, mindig nyakas
S bármiképen kérleled:
De aludni nem szeret.

Nem fog rajta semmi beszéd:
Csipőjére teszi kezét
És mogorván, szóltlanul
Szoba falához lapul.

No jól van hát, kis makranczos,
Jó: légy nyakas, durczás daczos.
Bánjuk is mi mit csinálsz,
Ha két nap is ottan állsz!

Már nem szólunk, nem is kérünk.
Mi többiek ágyba térünk
S te meg itten valahol
Mint a gólya a fél lábán
Akár állva alhatol.

VENDÉGLÁTÓ OLGÁCSKA.

Nagy napom van, sok a dolgom,
Vendégeket várok,
Hozzám jönnek uzsonnára
Kis fiuk és lányok.

S a gazdasszonynak ilyenkor
Sok a baja, dolga.
Jó lepényt süss, jó kávét főzz
Eszeden légy, Olga!

VIRÁGARUS KIS LEÁNYOK.

(Képpel a 392. l.)

Kérem urak, asszonyságok,
Itt vannak a szép virágok!
Ah, jó szívvvel legyenek hát
Egy bokrétát vegyenek hát!

Olesón adjuk, nem is drágán
És segítnek két leánykán.
Mert a pénzből, mit keresünk,
Jó anyáknak gyógyszerert veszünk.

Otthon fekszik kemény ágyon,
Szenvedően, haloványon,
Édes atyánk ápolgatja
Melengeti, takargatja.

Csak gyógyszerre, leveskére,
Van jó anyáknak szüksége.
S aztán megtér egészsége
S az inségnek, bűnnek vége.

Kérem urak, asszonyságok,
Itt vannak a szép virágok!
Ah, jó szívvvel legyenek hát
Egy bokrétát vegyenek hát!

KIS LIBÁK.

(Képpel a 393. 1.)

Czoki Ordas, Bodri csiba,
Ott jön a nyolcz kicsi liba!
Selymes pelyhe puha sárga,
Ne álljatok az utjába.

Nyolczunkat jó anyánk visz le
Tiszta, fényes folyó vizre.
Oda visz le a Tiszára,
Tisza folyó fris árára.

Olyan szépen, vigán élünk,
Vizecskében eviczkelünk,
Kis fűszálból jól megélünk
Ott a réten
S este szépen
Szép sorjában hazatérünk.

HÁROM JÓ BARÁT.

Egy kis mese.

EGY SZÉP nyári napon három
legyecske röpdösött a kert-
ben; az egyik fehér, a má-
sik vörös, a harmadik sárga
volt. Nagyon szerették egymást s
mindig együtt játszottak. De most
hirtelen nagy eső jött s a három
legyecske hamarjában nem tudott
hová bujni. Gyöngye szárnyaik már
egészen átáztak s az eső mindig erő-
sebben zuhogott.

Megláttak egy tulipán virágot s
oda siettek, kérvén azt, hogy fogadná
be őket kelyhébe, míg az eső tart.

„A vörös és a sárga bejöhet,“
szólt a tulipán, „de a fehér nem.“

„Hogysen barátunkat elhagyjuk,
inkább mi sem megyünk be,“ szólt
a két hű pajtás és mindhárman
odáb röpdültek. Mindinkább átáztak
s most ismét egy liliumvirágot kér-
tek meg, adna nekik menhelyet kely-
hében.

„A fehér bejöhet, de a vörös
és a sárga nem,“ felelt a lilium.

„Barátaim nélkül nem kell né-
kem a menhely,“ szólt a fehér s
ismét tovább röpdültek, szomoruan,
átázottan.

De meghallotta ezt a felhők
fölött a nap s megsajnálta a jó ba-
rátokat; szétoszlatta a felhőket s
melegen sütött ismét a kertre. A
legyecskék szárnyai megszáradtak s
ujból vigán játszottak a kertben,
örülve egymás hű barátságának.

AZ IZGÁGA CZICZA, A PAJKOS PAPAGÁLY ÉS AZ INTŐ KUTYA. (lásd 395. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: Forgó bácsi.
Ára negyedévre 1 irt.

☞ Megjelenik hetenkint egyszer 16 oldalon. ☞

KI

né
m
ré
fo
m
ré
te
k
s
s
t